

Ràpida detenció dels presumptes autors del triple assassinat d'Alcàsser

Un viatge sense retorn

Dimecres 27 de gener eren trobats els cossos sense vida de les tres xiquetes desaparegudes a Alcàsser dos mesos abans. Unes hores després, la policia detenia dos dels presumptes autors del crim. Més enllà del dol i la ràbia, el cas no ha fet sinó començar.

Després dels setanta-cinc dies de recerca al llarg d'Europa i el nord d'Àfrica, les xiquetes Míriam García Iborra i Desirée Hernández Folch, de catorze anys, i Antònia Gómez Rodríguez, de quinze, desaparegudes misteriosament el 13 de novembre de 1992, eren trobades mortes dimecres passat a la partida de la Romana, terme municipal de Tous, comarca de la Canal de Navarrès, només a uns quilòmetres del seu poble.

Els tres cossos es trobaven soterrats —un damunt de l'altre, lligats i vestits— dins una fossa de dos metres d'amplària per dos de profunditat. Les darreres informacions extretes de la necròpsia feta pels forenses Fenollosa i Roig apunten que les tres xiquetes van ser brutalment apallisades i fins i tot possiblement violades. A pesar

del mutisme de la Guàrdia Civil, tot fa pensar que el mòbil del crim va ser sexual.

Unes hores després de la macabra troballa, efectius policíacs ja havien fet dues detencions. En el moment de tancar aquest número d'EL TEMPS, el ministre de l'Interior, José Luis Corcuera, havia assegurat que un dels detinguts es confessava l'autor material del triple assassinat.

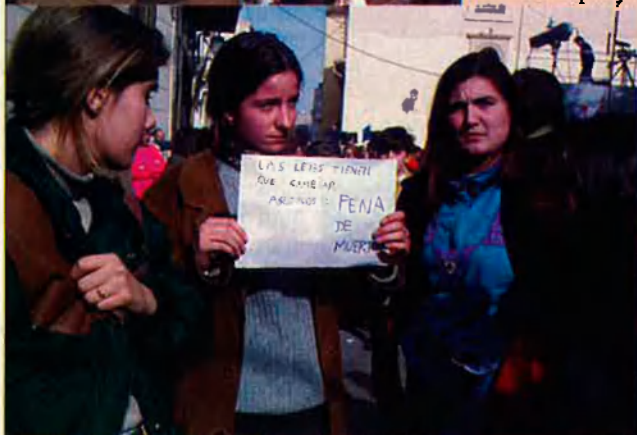
Els noms dels detinguts són Miquel Ricart Tàrrega, de 22 anys, propietari de l'Opel Corsa blanc al qual van pujar les tres xiquetes quan feien auto-stop en direcció a una discoteca de Picassent, i Enrique Anglés, natural de Catarroja. L'altre sospitós, Antonio Anglés, germà major d'Enric, a hores d'ara encara no ha estat detingut i, segons sembla, va armat. Tots tres tenen antecedents penals i estan relacionats amb el tràfic d'estupefaents.

Segons les informacions obtingudes per EL TEMPS, els tres sospitosos són analfabets i han crescut al carrer. El major dels tres, Antonio Anglés, conegut amb el malnom d'*Asuquiqui* i veí de Catarroja, va anar a la presó per haver segrestat una jove durant dos mesos. L'*Asuquiqui* mercadejava amb àcids i heroïna.

El seu germà, Enrique Anglés, de 23 anys, que, segons la Guàrdia Civil, ha confessat la seua culpabilitat, és conegut al poble com *Enriquito*. Gent que el coneix assegura que el consum d'al·lucinògens el van tornar boig. Algú l'ha vist agafant menjar dels abocadors del fem. La família Anglés està formada per onze germans. El pare, de professió fontaner, era alcohòlic i es va casar amb una emigrant brasilera. Els Anglés viuen al carrer de Colom de Catarroja, amuntegats en una

Fernando García, pare de Míriam, intenta calmar a la germana de Toñi, Lluïsa, a l'arribada a l'aeroport de València.

El show va guanyar la partida a la informació.

VICENT A. JIMÉNEZ

L'estrella del vídeo va matar el crim

A l'entrada de la localitat un home retira el cartell amb les fotos de les tres xiquetes desaparegudes. Actua com si trencara un dècim de loteria no agraciada en el qual haguera dipositat tot el seu capital. L'ha dut per bandera més de cinquanta dies, enganxat a la part posterior de la seua furgoneta. L'esperança s'ha extingit. El poble d'Alcàsser s'eleva vint-i-nou metres sobre el nivell del mar, pròxim a València, i deu el seu nom a una fortalesa musulmana sobre les ruïnes de la qual s'ubica l'ajuntament.

—Abans, ací on es troba l'ajuntament estaven els moros —explica Julià, un xiquet de dotze anys que es troba amb els seus companys davant la casa consistorial, esperant connexions per a aparèixer d'extra en els enquadres televisius.

—¿I ara?

—¿Ara? Les persones.

—És a dir, ¿qui mana?

—El PSPV-PSOE.

En la vertical del sol, els escolars acaben de protagonitzar una protesta davant el colossal destacament d'informadors que ocupa, des de la nit del dimecres 27 de

gener, els voltants de l'ajuntament. Alguna de les exigències que han mostrat escrites sobre fulls de quadern tradueix la temperatura de la situació que estan vivint. “¡Mort als assassins!”. “¡Mort als criminals!”. En els seus caps es devia configurar una horrible visió: un braç en estat de descomposició emergint d'un clot. La plaça del Castell és l'ull de l'huracà. Hi ha mares i pares amb un malestar terrible en l'expressió. Als més de set mil habitants els ha passat una sangonera de gel per l'interior de l'espina dorsal. L'espai que han deixat els escolars ara l'ocupa un soll de papers duríssims, i algú recupera el de més sentit comú i l'enganxa a la paret de l'ajuntament. “¡Violència no!”.

La Societat Musical Santa Cecília, paret amb paret amb el consistori, és el quarter general de la situació. En la barra despaxen com en temporada alta. La venda d'alcohol s'ha incrementat de forma ostensible. Els llauradors deixen anar exclamacions mentolades pel anissos secs i els periodistes destacats es posen la llengua fosca amb cafès. El responsable del bar ob-

serva que en aquests dies està recaptant més que durant les festes patronals.

—Però preferiria que foren festes i no açò.

“Açò”. Es tracta de psicopatia punta, triple, genuïnament filmica i nord-americana. Digna de ments molt degradades. La filtració de detalls va trencar la paciència del veïnat el dia en què van ser trobats els cossos. En la plaça es van sentir crits molt profunds i les vísceres estaven al roig viu. Els gestos traspuaven autenticitat, però la massiva presència de càmeres ha acabat per desvirtuar la naturalitat que hauria d'haver presidit la tragèdia.

Els xiquets s'han professionalitzat en la declaració, inclús algun mitjà televisiu els ha demanat dosis de teatralitat en les compareixences. Exigències del directe. Uns assassins han desviat cap ací l'atenció informativa i sobre els tres cadàvers de les víctimes han posat mercat els traficants de sentiments. La flota de volvos que conformen la guarnició d'una estrella del show televisiu provoca un canvi d'indumentària en un important sector del cens municipal.

—¿Has vist com està la plaça? Aquesta nit ens haurem de mudar —diu una dona a una altra.

Quan s'apaga el sol la gent porta damunt les seues millors peces i ha ocupat ansiosament totes les cadires del saló d'actes de la Societat Musical com en la nit de la presentació de les festes. La perruqueria és recent sobre molts cranis. Els reflectors disparen canonades lluminoses de gran calibre i s'inicia un ball de productors, cables, càmeres, tècnics i senyorettes molt histèriques que s'alimenta amb 9.000 vats.

—¿Ací què fan?

—Un homenatge a la pena de mort.

Amb les connexions en directe comença el primer acte del teatre del dolor. És interactiu. Els familiars que s'hi han prestat, devastats per la tragèdia, enquadren de categoria sense maquillatge. Hi ha especialistes molt qualificats que claven el bisturí en la ferida i furguen fins a aconseguir un baf lacrimògen fàcil. Els espectadors giren els ulls cap al monitor televisiu, menyspreant la realitat que té lloc davant dels seus nassos.

—En la tele es veu millor— fa el marit.

—¿On va a parar! —diu la dona.

La publicitat estava en joc.

Miquel Alberola

LA MEL I LA FEL

El desenllaç del malson començava dimecres 27. Gabriel Aquino González, un apicultor de 69 anys, veí de Montroi (Ribera Alta), eixia a les nou del matí, amb el seu consogre, Josep Sala. Es dirigien cap a la partida de la Romana, on tenien instal·lats més d'un centenar de ruscs. Poc es pensaven que a pocs metres de la seua mel es trobava la fel dels cadàvers de les tres xiquetes d'Alcàsser.

El matí era molt gelat i el fred els penetrava els ossos. Per això, tots dos decidiren

fer un descans. Josep Sala es quedà fumant un cigarret al costat del rusc mentre el seu consogre decidí passejar més amunt de la muntanya. Eren dos quarts d'onze i l'home es quedà contemplant el paratge. Des d'allí veié un objecte estrany. "M'hi fixe una mica més i veig que és un braç que es troba semienterrat", explicava Aquino. Al monyó semblava que portava un rellotge molt gros. "Ràpidament vaig anar cap on era el meu consogre i li vaig dir el que havia vist".

Els dos no tardaren gens a dirigir-se cap a la caserna de la Guàrdia Civil de Llombai. Poc després, els dos apicultors i una unitat de la Guàrdia Civil tornaven al lloc dels fets. La carretera d'accés és molt sinuosa, ja que travessa molts barrancs. A més, per arribar al lloc esmentat, han de deixar els vehicles i han de caminar uns deu quilòmetres per un camí sense asfaltar. Molt a prop de la fossa, la policia detectava tres cinturons de sivella molt gran i una caçadora vaquera de color clar. En un primer moment pensaren que sols hi havia un cadàver, però en llevar la terra i obrir la catifa que embolicava el cos, comprovaren que en lloc d'un cadàver n'hi havia tres. A les deu de la nit, nou hores després, el jutge titular del jutjat d'instrucció número sis d'Alzira decretava l'exhumació dels cadàvers, que es trobaven en un avançat estat de descomposició. Els tres cossos no tenien cabell i un d'ells tenia el braç trencat. La possibilitat que foren els cossos de les tres xiquetes d'Alcàsser començà des d'aleshores a cobrar força.

"VOLEM JUSTÍCIA, ¡QUE ELS CREMEN!"

Poc després de l'exhumació dels cadàvers, la plaça del Castell, on es troba l'ajuntament d'Alcàsser, va ser envaïda pels veïns. Les notícies ofertes per les emissores de ràdio i televisió deixaren sumit tot el poble en un estat de profund nerviosisme i exaltació. En pocs minuts, més d'un centenar de persones s'amuntegaren a les portes de l'ajuntament. Les escenes de dolor més fortes es produïren quan arribaven a la plaça els amics i amigues de Míriam, Desi i Toni, que trenquen a plorar davant la possibilitat que els tres cadàvers trobats siguen els de les seues amigues.

Encara no havien estat identificats els cadàvers i tot el poble havia exit al carrer demanant justícia: "Volem justícia, que els

Esther i Marisa, amigues de les tres víctimes, no pogueren amagar el dolor.

acció no fou altra que la negació de l'evidència: "No pot ser, no poden ser les meues nenes". A mitjanit, la tragèdia es confirmava: els cossos trobats a la partida de la Romana eren els de Míriam, Desi i Toni.

ALCÀSSER A ESCENA

L'endemà, el poble es despertava paralizat en senyal de dol. L'institut 9 d'Octubre, on havien estudiat Míriam i Toni i encara estudiava Desi, era l'escenari de dramàtiques escenes de dolor. Mentre la gent esperava a la porta de l'ajuntament alguna notícia sobre l'autòpsia, a València, cap a dos quarts d'una del migdia, havia arribat a l'Institut Anatòmic Forense de València Luis Fontela, prestigiós catedràtic de Medicina Legal de la Universitat de Sevilla. Fontela feia, la vesprada del divendres, una segona autòpsia per a verificar els resultats obtinguts en la primera.

Joves amb cartells demanant justícia i la pena de mort ompliren la plaça del Castell d'Alcàsser. Amics i amigues de les xiquetes mortes es concentraren a la porta de la societat musical, situada a la mateixa plaça. Josep Antoni Cano, que va veure-les a l'entrada de Picassent quan tornava de la discoteca *Color* en la seua motocicleta, explica així el que sent: "Estic molt deprimat. És un colp molt fort, i

em costarà recobrar-me". Dues amigues seues de la infància, Meli i Marisa, es neguen a creure la realitat dels fets. "Sabíem que ho havien passat malament, però esperàvem un final feliç". Meli havia quedat amb elles, aquell 13 de novembre, als recreatius *Zass*. Marisa, que va a l'escola de Desi, havia parlat amb ella també aquell dia i li havia demanat que l'acompanyara a València perquè volia comprar-se unes sabates. Ara volen que els assassins paguen pel que han fet.

Les investigacions policials i de la justícia, però, necessiten temps. La ferida de pares, familiars i amics costarà de marxar. Mentre la resta de la gent oblidarà aviat els fets, Alcàsser serà sempre més "aquell poble valencià que va viure la tragèdia".

Vicent Lafora
(amb informacions de J.M. Oleaque)

cremen, que els agafen i els cremen a la plaça. Que els facen el mateix que han fet amb elles", cridaven ploriquejant un grup de dones i xiquetes.

A un quart de deu de la nit, el delegat del govern espanyol al País Valencià, Francisco Granados, afirmava que no era segur que els cossos trobats foren els de les tres joves d'Alcàsser, però matisà: "Sí que puc dir que els cadàvers pertanyen a tres xiques". Així mateix, Granados assegurava que aquell final no els havia agafat per sorpresa: "De fet, dues setmanes després de la desaparició ja teníem el convenciment que estàvem buscant cadàvers, però això era molt difícil d'explicar als pares".

Qui sí que es va sorprendre va ser el pare de Míriam, Fernando García, que, juntament amb Lluïsa, germana de Toni, es trobava a Londres. García conegué la fatal notícia per boca de Granados. La seua re-